

el nou cavall EXPRESS

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE MARXES DE CAVALL DE CATALUNYA

AMAC. Rambla Guipúscoa, 23-24, 4t. 08018 Barcelona. Telèfon 667 717 979

JUNY 2016 Nº 84

EDITORIAL

I encara tenim cavalls...

Si et poses a pensar com et compliquen la vida les Administracions per poder tenir un cavall a casa és per avorrir l'afició. Els que tenim la sort de poder tenir el cavall a casa la majoria som gent que ens agrada sortir a la muntanya, fer rutes, etc.. i és per afició no per un tema lucratiu, igual com si tinguéssim un gos que la majoria el té perquè ens agrada la seva companyia.

Doncs bé, primer de tot dirigir-te a l'Ajuntament i sol·licitar l'Ordenança de tinença d'animals per complir amb els seus requisits i, depèn del que et demanin, ja tens el primer problema. Si superes la primera prova, després has d'anar a l'Oficina Comarcal del DAAM de la teva zona i aquí comença la paperassa...

Primer tens que aconseguir el núm. REGA, això vol dir la presentació del plànols, emplaçament de les instal·lacions, escriptures i passaport del cavall per ser inscrit. Amb tota aquesta documentació presentada obtens el núm. REGA i en aquell moment ja tens les instal·lacions legalitzades. Arriba el cap de setmana i vols anar de ruta amb els teus companys en un altre municipi, ens hem de desplaçar amb el cotxe i el remolc, si el cotxe té una MMA més la MMA del remolc que no superi els 3.500 kg, el carnet B et serveix.

Ara bé, si tens un cotxe que la seva MMA més la MMA del remolc supera aquest pes, ja tenim un altre problema: tens que treure't el carnet E, cosa que no s'entén, perquè que si condueixes un cotxe tipus tot terreny tens molta més seguretat alhora d'arrastrar el remolc. En lloc de premiar-te per haver mirat per la seguretat de tots en general, doncs et penalitzen amb uns bastants euros que et costa treure't el carnet E.

Ja hem aconseguit el núm. REGA, el carnet E i creus que estàs a punt per poder sortir a fer rutes, doncs no, encara et falta una

Joan Martí Pozzi
President

cosa: tens que està inscrit al Registre de Transportista i mitjans de Transport d'Animals Vius. Això vol dir que has de fer un curs on t'ensenyen com s'han de transportar gallines, conills, vedells, cabres, ovelles, porcs i cavalls, entre altres, està clar pagant uns quants euros més, al cap d'uns quants dies com que no és el teu ofici t'oblides de tot i fas el que sempre has fet que és cuidar del teu cavall.

Conclusió, entenc que s'hagi de portar un control rigorós però que les persones que tenim un o dos cavalls sense ànim de lucre haguem de fer els mateixos passos que les empreses que tracten amb bestiar com les hípiques, ramaderies, transportistes penso que és un sense sentit i un abús administratiu.

CALENDARI D'ACTIVITATS AMAC 2016

MES	DATA	ACTIVITAT	ORGANITZA
Juny	11 i 12	Cap de setmana a La Noguera	Miquel i Eduard Camarasa
	25 i 26	Sortida autonomia	Saumell - Guevara - Montfort
Juliol	9 i 10	Cap de setmana al Ripollès	Pere Claret
Agost	31 Juliol al 7 Agost	Vacances Estiu a OSCA	AMAC
Setembre	3 i 4	Sortida autonomia	Saumell - Guevara - Montfort
	17 i 18	Tona	Nathalie i Carlos
Octubre	1 i 2	El Lluçanès	Francesc
	29 Oct al 1 Nov	Cavall de Ferro a DETERMINAR	AMAC
Novembre	26	Assemblea	AMAC

VOLTAR PER CATALUNYA

RUTA PER LA CONCA DE BARBERÀ

Els passats 16 i 17 d'abril ens vàrem trobar novament per fer una ruta pels voltants de Montblanc.

Ens vàrem trobar ben d'hora a l'hípica que té en Gerard Vallverdú a Montblanc. Tot i que érem pocs socis els apuntats, ens van acompanyar genets de la mateixa hípica amb els que ens ho vam passar molt bé.

La ruta va començar travessant Montblanc i voltant part de les seves muralles. Tot seguit ens vàrem enfilar per un corriol molt estret on també vàrem haver de desmuntar degut a l'estretor del mateix.

Dalt de tot teníem l'ermita de Sant Joan des d'on podíem gaudir d'unes meravelloses vistes de la Conca. Camí de baixada un altre cop desmuntats arribàrem a l'ermita de la Santa Trinitat on ens trobàrem amb una cadena que ens barrava el pas. Vàrem baixar un talús per franquejar-la i finalment va resultar que el forrellat era obert! A l'hora de dinar teníem la taula parada al parc fluvial de l'Espluga de Francolí on tinguérem la sort de fer un bon tastet dels vins de la comarca amb migdiada inclosa. Després visitàrem el naixement del riu Francolí.

Muntats de nou travessant vinyes i conreus passàrem pel castell de Milmanda en direcció a Poblet. Després d'abeurar el cavalls en una font que estava a prop de la carretera, arribàrem a Villa Engràcia on en Gerard tenia una feixa preparada amb pàdocs per deixar els cavalls. Allà sopàrem i dormiríem als apartaments turístics. L'endemà, després d'un bon esmorzar, vàrem agafar el camí de tornada cap a Montblanc. Pujàrem per una pista forestal amb el que guanyàrem alçada i en un dels revolts agafàrem un corriol dins el bosc. Vàrem tenir la fatalitat de trobar una tanca de fusta que prohibia l'accés motoritzat al bosc i paradoxalment no podíem esquivar-la. Gràcies a que portàvem una clau anglesa la vàrem poder desmuntar i tornar a muntar.

El camí, ja en obert, passava vorejant unes cingleres espectaculars amb una vegetació incomparable. La vista era impressionant.

En Gerard va agafar una drecera en la que vàrem haver de desmuntar degut a què

Corriols i branques, obstacles a superar.

Descans merescut.

en algun punt hi havia perill d'esllavissades. Finalment tots vàrem passar amb més o menys dificultats.

Com ens havíem portat un pícnic paràrem en una ermita molt a prop de Montblanc, on prenguérem una cervesa fresqueta i

després només ens va caldre muntar mitja hora més fins arribar de nou a l'hípica.

Agraïm al Gerard i al seu equip l'hospitalitat rebuda durant aquest cap de setmana.

J.M. Torres, Soci d'AMAC

VOLTAR PER CATALUNYA

XXXI TROBADA: LES TERRES DE L'ANOIA

Nosaltres som en Joan Antoni i la Maite naturals de Palau de Plegamans (Vallès Occidental) i se'ns ha demanat fer un resum de la nostra primera experiència amb l'AMAC. Com no podria ser altrament, el plural s'acaba aquí mateix i es queda la Maite sola pensant, redactant, escrivint i un llarg, etc.

Malgrat que tenir un cavall per mi era el somni de tota una vida que a la fi s'ha fet realitat, només fa tres anys que som propietaris de dos cavalls: el Fosco (de raça menorquina) i en Castany (mestís). Hem entrat amb moltes ganes a formar part d'aquest món tan "variopinto" i de gent tan diferent... fins que, a través de la Marijo (una amiga recent que no era sòcia, i ara ja sí) ens vàrem assabentar de l'existència de l'AMAC.

A partir d'aquell moment tot va ser dit i fet, vam buscar informació a través de la web, vam mirar fotos i vídeos... i xerrant vam descobrir que teníem un amic/veí que era soci (en Jaume Crusellas), al pobre el vam cosir a preguntes perquè teníem decidit fer una excursió per veure l'ambient i després fer-nos socis. Finalment no vam esperar, ens vam fer socis, ens vam federar, vam canviar assegurances de cavalls, ens vam apuntar a la primera excursió tot d'una: el que es diu, literalment, tirar-se a la piscina! Un cop fet una mica de resum de qui som, passo a centrar-me amb el que se'ns havia demanat, que és explicar una mica la nostra primera experiència amb l'AMAC.

Intentaré fer-ho per ordre cronològic, va ser el cap de setmana del 30 d'abril i 1 de maig, a la Trobada per Terres de l'Anoia.

Havíem quedat per fer el trajecte junts amb el Jaume, un remolc darrera l'altre, i així va ser la nostre arribada. Només aparcar i baixar els cavalls, ja vam venir les primeres presentacions i al cap d'una breu estona ja vam començar a notar com anàvem deixant de ser els "nous" per passar a formar part del grup i així va ser des d'aquell mateix instant i fins al final.

Què puc dir del grup? Per on començar? Doncs destacaria un molt bon ambient, amb gent extraordinària amb anècdotes molt divertides, de persones amants dels cavalls, com nosaltres. Això ja era prou extraordinari: trobar tanta gent i tan normal dins del món del cavall i trobar-los tots junts ja era de per sí increïble. No es gens fàcil trobar un grup de gent que estigui al món dels cavalls simplement per amor als cavalls, per tant, entendreu que en cinc minuts ens va fer sentir tan i tan de gust entre vosaltres, que semblava com si ja ens coneguéssim de fa temps.

Això pel que fa al grup. Quant a l'excursió... Uiiii l'excursió...

Què ens ha semblat l'excursió? Doncs meravellosa, o quasi meravellosa, perquè els corriols tenen tela per a inexperts com nosaltres, divertits sí, moltíssim, però a estones. Uf... estàvem realment acollonits... i crec que se'ns va notar una miqueta. Però ja estem practicant perquè el proper cop no ens agafi per sorpresa. Una altra sorpresa va ser quan vam arribar a la casa rural (per cert, molt maca) i la Montse va començar a distribuir les habitacions i va dir que n'hi havia de dues, de tres i de quatre persones. Jo, tan tranquil·la i convençuda que ens en tocava una de dues i quan va dir de tres va ser una sorpresa, perquè no sabíem que en aquestes sortides és normal compartir habitació: una altra cosa per a la que també anirem preparats el proper cop.

Per tant, tot fantàstic, paisatges, voltar per la comarca de l'Anoia, per nosaltres desconeguda, unes vistes molt "xules"... tret de la paraula corriol que quan el Fosco o jo l'escoltem encara ens tremolen les cames, i de l'ensurt de compartir l'habitació, ja supe-

Tota a punt per sortir

Maite i Juan, Foto Filma T

rat. Aquesta sortida ha superat i de molt les nostres expectatives i tenim unes ganes boges de repetir, el que passa és que les tres properes coincideixen, per desgràcia, amb viatges de feina i un bateig, però volem tornar tan aviat com sigui possible i quasi segur que ens apuntem a la d'estiu al Pirineu d'Osca.

A més, al sopar va sortir a la conversa amb el Joan el tema de com s'organitzaven aquestes sortides i estic tan motivada que ja m'he compromès, junt amb el Jaume Crusellas, a preparar una sortida pel Vallès segurament per l'octubre de l'any vinent.

Acomiadar-nos destacant el gran ambient de grup, el que vam arribar a riure i que ens ho vam passar d'allò més bé amb tots vosaltres.

Maite Puig, Sòcia d'AMAC

VOLTAR PER CATALUNYA RUTA D'AUTONOMIA PER LES GARRIGUES

Érem una petita colla de 12 cavalls que durant dos intensos dies varem fer 50 quilòmetres. Moltes anècdotes a destacar i la més brillant el temps, era previst un fort xàfec i fer la ruta mullats però varem tenir sol, un temps fantàstic gràcies a la magnífica planificació de l'AMAC, passant per uns camins diferents amb unes grans vistes i poder gaudir d'un rierol mentre dinàvem.

La nova modalitat de "Cal Dur-su" consistia en portar-ho tot a sobre el cavall. Vam conèixer un territori nou i vam compartir-ho tot amb el nostre company de ruta.

Tant pels més grans com pels més petits a la tarda vam gaudir d'una experiència inol·lidable: ens van ensenyar unes petites nocions d'enllaçar el vedell i tenir bona

punteria per fer tir amb arc. Allà mateix vam sopar amb tota la família d'una manera molt peculiar, amb espelmes, i en Carlos, el pare del guia, ens va explicar les seves aventures amb el món del cavall western i, més tard, tots cap a les tendes a dormir, plovent.

Durant les primeres hores del dia, ens va acompanyar el sol. Vam entrar per un

petit corriol entre dues roques i ens vam topar amb una cova gegant on hi canviem tots plegats.

Per finalitzar, agrair i donar gràcies a tots els companys que em varen acompanyar en aquesta ruta i poder-ne fer d'altres amb l'AMAC. *Un abraçada a tots.*

Ingrid Fortuny

Jugant com nens.

MARENGO: UN CAVALL MECÀNIC

IndoorHorse ofereix un descompte del 10% als socis de l'AMAC.

El passat dia 9 d'abril, una petita delegació de l'AMAC va tenir l'oportunitat de muntar a **Marengo**, un cavall mecànic que viu a les instal·lacions d'IndoorHorse, a Sant Cugat del Vallès. Entre els diferents serveis que ofereix aquesta nova iniciativa empresarial estan l'entrenament de genets i amazones, classes d'equitació per a persones que comencen i que no es volen exposar als riscos inherents que comporta muntar a cavall o la recuperació de la forma física després d'una caiguda o lesió.

Per a més informació, podeu consultar la pàgina web: www.indoorhorse.com

En aquesta fotografia podem veure d'esquenes a Meritxell Ventura muntant a Marengo. >>

DOMOTERÀPIA:

PODEM APLICAR-LA AL BENESTAR DELS CAVALLS?

La domoteràpia és el treball que es fa en una casa per sanejar-la. Consisteix a detectar geopaties del subsòl que es projecten en vertical (provocades per cursos d'aigua, falles, etc.), energies electro-magnètiques que des dels anys 80 han anat en augment en el nostre entorn (com ara les provocades per línies d'alta i baixa tensió, per les antenes wifi, etc.) i afectacions històriques.

Un cop detectades, es neutralitzen per evitar que afectin a la salut dels que viuen en aquesta localització. Quan vius en un espai patògen i hi estàs molta part del dia exposat (al llit, davant l'ordinador...) el teu sistema immunològic es debilita, deixant-te desprotegit davant de qualsevol malaltia. El camp magnètic que generen aquestes energies afecta al teu propi camp, alterant la funció de les cèl·lules. El nostre cos crea dèficit de vitamines, de minerals i nutrients treballant excessivament per contrarestar aquest efecte cosa que et fa sentir fatigat durant el dia a dia. També pot comportar altres símptomes com ara dolors articulars, mals de cap, alteracions del son, irritabilitat, problemes digestius, cànclides, al·lèrgies alimentàries, fibromiàlgies. Al mateix temps, malalties sense causa aparent o d'altres de més greus, com ara les neurològiques, degeneratives i els càncers. La gravetat de les possibles malalties dependrà del grau d'afectació de les energies negatives i de la sensibilitat de cada individu.

Els animals mostren una sensibilitat espe-

cial a l'hora de percebre aquests fenòmens. Ells són capaços de sentir terratrèmols o tsunamis molt abans que els humans, alguns senten sons imperceptibles per a nosaltres. D'altres, poden trobar aigua sota terra al desert. En ser tant o més sensibles que nosaltres, també són tant o més vulnerables.

Un cavall salvatge en llibertat, per instint natural, mai no escolliria un lloc patògen per descansar. Si observem els nostres cavalls en semi-llibertat, veurem que sempre es reboquen en un lloc energèticament bo.

Per tant, si el nostre animal ha d'estar moltes hores dins una quadra afectada per energies poc saludables, exposant-se constantment a elles, això pot provocar ltics, alteracions del comportament, problemes metabòlics, fatigues, dolors i pensió a les lesions.

Si pot viure en semi-llibertat podrà escollir el millor lloc on estar-se. Depenent de les possibilitats de què disposem per decidir on situar el box, és convenient evitar aquestes afectacions.

En ambdós casos, si no es possible escollir

David

l'emplaçament o ja el tenim situat, el que si que podem fer és, localitzar aquestes energies i neutralitzar-les, fent que deixin d'afectar la seva salut, millorant el rendiment esportiu i qualitat de vida.

DAVID ARISA CLUSELLA

Ferrador i domoterapeuta

radiestesia.domoterapeuta@gmail.com

Mòbil: 659 273 498

NOTES

VACANCES D'ESTIU:

L'estiu és a tocar i les vacances al Pirineu d'Osca ens esperen. Tota la informació la trobareu a la pàgina web de l'AMAC. **Feu la vostra reserva !!!**

PRIMERA VEGADA DE RUTA: hem sentit dir que ...

Aquest any l'AMAC ha tingut en les seves marxes forces genets que ho fan per primera vegada.

Per ells, i pels que fa temps que ho fan, uns petits trucs:

Quan comenceu la ruta, feu els primers deu minuts a peu. Això permetrà l'escalfament de cavalls i genets.

Després de la petita caminada, verifiqueu, abans de muntar, que tot estigui en ordre: alforges equilibrades, cingla, suador a lloc, casc ben col·locat ...

Munteu i comenceu al pas, però, si el terreny ho permet, feu un petit trot perquè el cavall assoleixi un bon to cardíac i respiratori. Recordeu que el pas és l'aire natural per fer una ruta però això no impedeix fer trot curt i petits galops, sempre que el terreny i la seguretat del grup ho permetin (i l'equipatge estigui ben col·locat !).

Un quilòmetre, més o menys, abans de l'arribada, podeu posar peu a terra i afuixar la cingla: la mateixa sella farà un petit massatge a l'esquena del cavall que li restablirà la circulació sanguínea.

50 minuts al pas i 10 minuts de trot us permetran fer una mitjana de 7,5 km/hora, aproximadament. Bona ruta !

PREGUNTES QUE VOLDRIES QUE ET FESSIN AL VOLTANT DEL MÓN DEL CAVALL

Iolanda Domenjo, 38 anys, és mare de dos fills, treballa, munta a cavall i fa rutes. Quasi un miracle ...! Combinar la maternitat amb l'equitació no ha estat fàcil, però res és impossible, sobretot quan tens molta gent que et fa costat, t'ajuda i t'anima.

1 Com vas començar al món dels cavalls?

Vaig començar a muntar de gran, quan el Jordi, el meu company i els seus cavalls es van creuar al meu camí.

Però no em va ser fàcil, tot i la fascinació que sentia, i que sento per aquests éssers vius, el respecte que m'imposen, encara avui en dia és una limitació per a mi. O no, potser és simplement una manera més de viure aquesta afició.

Igual que ho és viure-ho com a dona, i després com a mare.

2 Què et va enganxar?

Muntar a cavall és com anar a teràpia i si, a més, tens la sort de tenir els cavalls a casa, és com tenir el terapeuta a casa. Cosa que moltes vegades és positiu, però que per contra et crea una dependència que sempre influeix en la teva llibertat, especialment quan vols marxar més d'un dia.

3 És difícil compaginar la teva afició amb la família?

Com a mare és difícil tornar a muntar després de tenir el teu nadó. Després del procés de l'embaràs i part, la teva forma física decreix vertiginosament, mentre que, per altra banda, augmenta la dependència que tens cap als fills i qualsevol activitat que impliqui separar-te'n fa mandra. En el meu cas, però, les ganes de tornar a muntar em van ajudar a vèncer aquesta mandra i, poc a poc, i amb la col·laboració del pare de les criatures a l'hora de repartir-nos el temps lliure, vaig tornar a pujar a dalt del cavall.

Tot i així, no era igual. De sobte, tens por de fer-te mal, perquè amb dos nens petits a casa t'adones que no pots permetre't el luxe, de fer-te'n. És llavors que vaig començar a portar, a més del casc, l'armilla protectora, per minimitzar els possibles danys, en cas de caiguda.

També hi ha el factor temps. Aquest es redueix de forma dràstica. Si abans de ser mare ja em semblava que passava volant, ara va a la velocitat de la llum. I tot i que quan són menuts, i amb un bon horari de torns (avui em toca a mi, demà a tu) amb el Jordi, encara trobava temps per sortir

IOLANDA DOMENJO

alguna estona, ara, que comencen a ser grans, el nostre temps s'ha de repartir entre les nostres aficions i les seves mil activitats extraescolars!

Per sort, tal com ja he dit, he pogut gaudir de l'ajuda, no només del Jordi, amb qui compartim afició i repartim temps, sinó també de tota la colla de genets de Casserres, el Joan, la Montse i el Pere, dels que hem après un munt de coses, ens han animat quan ens feia falta, ens han esperat quan ha convingut, i ens han transportat a les sortides de l'AMAC. Sense ells, no sé si hagués continuat muntant.

4 I els teus fills, t'agradaria que visuessin i s'introduïssin en aquest món?

Només et queda una sortida, intentar que els nens s'aficionin igual que nosaltres als cavalls, entre altres coses, perquè hi veiem un potencial de mà d'obra barata a l'hora de tenir-ne cura (però que al final resulta ser caríssima, he, he...) i per intentar quadrar agendes!

Bromes a part, espero que algun dia puguem gaudir d'unes bones sortides a cavall tots plegats, tot i que som conscients que no han de seguir la nostra afició. Tenim dos nens, i les motos i les bicis competeixen amb força contra els nostres cavalls.

De moment, però, sembla que els agrada i tenen moltes ganes de poder anar de ruta (bastant més que de donar voltes dins la pista). A mi em fa molta il·lusió i por... i no necessàriament en aquest ordre.

5 Qui els ensenya a muntar, vosaltres o en una hípica?

No, van a l'hípica. Per diversos motius. El primer és que considerem que un professional és qui els hi ha de donar les primeres nocions que constituïran la base de la seva equitació. El segon, és que habitualment sol passar que les nens no fan cas del que diuen els seus pares. Penso que se'n diu sordesa selectiva, i en el cas dels nostres nens, la tenen molt desenvolupada. **Iolanda Domenjo**

ALT EMPORDÀ: TERRES DE FRONTERA

RUTES PER GAUDIR DE CAPS DE SETMANA A CAVALL

El mes de juny, finals de primavera, és un temps magnífic per a les rutes a cavall: el dia és llarg, el temps és bo i encara no fa massa calor. Un moment ideal per recórrer el cor del l'Alt Empordà i amb visita ocasional al Vallespí. Antigues terres de frontera molt vinculades a la història, els paisatges i les runes del passat ens permeten imaginar altres temps.

Albanyà és el lloc triat per iniciar el recorregut. Deixem el remolc al poble, al costat d'unes cases sense fer nosa i, com de costum, al veure un veí li comuniquem les nostres intencions i xerrem un moment.

El poble és petit i el creuem ràpidament. Passem per davant de l'església de Sant Pere d'Albanyà del segle XII, encara que els seus orígens són molt més antics.

Poc després de sortir del poble, creuem el riu La Muga i el remuntem pel seu costat dret. Passem pel costat del càmping d'Albanyà, lloc on vàrem fer nit a la Volta a Catalunya. Avanç d'arribar al càmping, a la dreta del camí, ens saluden un munt de

cavalls. Seguim la Muga passant per sota Can Ferrers i La Molina. Ara el camí s'enfila pel costat del torrent del Pincaró, envoltat de pins i alguna alzina, abans del coll passem pel costat del mas Mercader ara enrunat. Es veu que era important en el passat, el camí és calorós i dur com és normal en terrenys de roca calcària. Passat el coll, baixem pel vessant nord per retrobar la Muga. Aquí el bosc ha canviat i és frescal, els roures i altres arbres caducifolis són majoria. A tocar del riu, podem abeurar els cavalls fent equilibris amb una cadena que tanca el camí que va cap a la masia de la Figa.

Amb els cavalls abeurats ens comencem a enfilar pel costat de les runes de les cases del Colomer que formaven part del veïnat de Pincaró i trobem a l'esquerra el trencall que ens porta a l'ermita de Sant Bartomeu de Pincaró. La visitem i fem el primer descans, ara ja portem fets 9 km.

L'ermita de Sant Bartomeu del segle XII era la parròquia del veïnat de Pincaró que a finals del segle XVI fou adscrita a Sant Pere d'Albanyà.

Un cop fet el descans, el camí fa pujada, deixant al fons de la vall la Muga dins el congost, custodiada de l'altre costat per cingles de difícil accés que fan bo el nom de muga, que en euskera vol dir límit o frontera.

Anem pujant i el paisatge va canviant a mida que ens enfilem, en les obagues alguna font goteja i dóna frescor. Hem deixat a sota la masia de la Pineda i hem passat pels Torrents. En arribar a l'Hostal de la Muga uns prats verds ens envolten, el riu, ara un "riuuet" innocent, ens permet donar aigua als cavalls i parem a dinar. Els cavalls gaudeixen d'herba fresca i abundant. A l'esquerra hem deixat l'ermita de Sant Corneli, ara en runes, però no l'hem vista.

L'Hostal de la Muga fa frontera entre la Catalunya Nord i el Principat, ara pràcticament abandonat i molt malmès, ha sigut testimoni d'un munt d'històries. Era un punt important per a les incursions de Quico Sabaté: el 31 de desembre de 1959 va sortir amb els seus homes de Canova Loubette (Catalunya Nord), passant per l'Hostal, cap a Falgars per alliberar un company empresonat. Van ser encerclats per la Guàrdia Civil i sols ell va poder fugir a Sant Celoni on, greument ferit, fou mort pel Sometent el 5 de gener del 1960. Aquest episodi es coneix com "L'últim viatge". L'Hostal amaga moltes històries de bandolers i fugitius. Dinats i culturitzats, ens posem en moviment, ja hem fet 20km i encara ens queda un bon tros.

Ara a la Catalunya Nord, el terreny del Vallespir és diferent. Els boscos són variats de caducifolis sobre un terra de sauló que ens permet avançar còmodament cap a Costoja.

Costoja és un poble amic dels cavalls, on són molt ben rebuts i on podem trobar detalls equins a cada cantonada. Val la pena fer-hi una parada, amb visita obligada a l'església, aprofitant la bona acollida que tenen els nostres companys.

La llegenda diu que l'església fou construïda pel Papa Dámaso l'any 371 avanç de ser destruïda pels àrabs. La mare del Papa era de Costoja i l'església ja s'esmenta a finals del segle X.

Feta la visita, reprenem el camí i encara ens queden 9km. Sortim del poble i anem a trobar la carretera. Hem de fer-ne un tros fins arribar al trencall a la dreta. Estem de nou al Principat i ens queden 5kms fins a Tapis.

Baixem seguint la Riera del Horts i el sender, envoltat de boscos, ens sorprenen amb alzines sureres majestuoses d'aspecte fantasmagòric que, amb la llum de la tarda, ens donen la sensació d'un bosc embruixat! Cada arbre és una escultura única!

Tapis és un poblet molt petit que pertany a Maçanet de Cabrenys, ens crida l'atenció l'església de Sant Briç (sempre ens sorprenen els noms de les petites ermites: Briç, Llopí... ben originals). El camí ha estat molt interessant amb paisatges canviants i trencats. Han sigut 36km que hem fet amb tranquil·litat, doncs en aquest temps el dia és llarg i dona molt de si.

A Tapis ens allotgem a la fonda Can March i lliguem cavalls en un bosquet a 150m de la fonda: dormiran bé. A Can March ens cuiden de meravella: un sopar esplèndid i una atenció exquisida. L'arribada amb els cavalls no ha sigut un problema, tot el contrari. S'agraeix.

Hem esmorzat bé, hem reposat bé, nosaltres i els cavalls, i estem llestos per fer el camí de tornada, però no repetirem tota la ruta, tan sols el poc més de 4km per remuntar la Riera dels Horts i tornarem redescobrint altres racons del paisatge.

El dia ja no és clar i solejat com ahir. Durant la nit ha fet uns bons xàfecs que han deixat els cavalls ben nets! Ara el cel està entre núvols i clarianes, dalt de la serra unes boires poc amables ens esperen.

Hem decidit enfilar-nos per damunt de la serra per tenir més bona vista de la regió, però la boira ens fa la guitza.

Deixem sota nostre La Gavarra i el Bac de Grillera i una mica abans d'iniciar el descens cap al Clot del Cau, trobem a la dreta el trencall de l'ermita de La Mare de Déu del Fau. El descens és pronunciat i el temps és amenaçador, però el camí és bo i ens creuem amb dos cabirols.

El Clot és un lloc curiós, també una mica fantasmagòric i és interessant per fer-hi un descans ja que es pot abeurar els cavalls, però amb aquest temps no tenen set. Ja hem fet 11km.

Entrant a Vallespir

Tapis

La represa del camí és bona i planera, passem per la font del Rimaló que on podem omplir cantimplors. Poc després trobem la GR i hem d'abandonar el bon camí per un sender. Comença a ploure de forma contundent i decidim esperar que trenqui, doncs les branques baixes recomanen fer aquest tram a peu.

Amainada la pluja ens enfilem per un camí de ferradura malmès que, en poc tros, ens salvarà els 200m de desnivell fins a la masia de la Trilla.

La Trilla està malauradament abandonada dalt de la carena, en un collet obert de ponent a llevant. Fem un repòs curt, ja que hem arribat tots quatre rebufant i suats i no ens convé agafar una calipàndria.

Ara el camí es plàcid, voltat de pins i alzines fins arribar a Sant Feliu de Carbonils, on farem un descans per menjar. Ja portem 17km i el cel continua amenaçador.

Sant Feliu de Carbonils està anomenat a finals del segle IX i a l'església, que és del segle XIII, s'hi troben vestigis del temple del segle X i de l'antic poblat medieval.

Pinten bastos i no ens entretenim, ara ens acompanyen petits riuixats d'aquests que no saps si tapar-te o no tapar-te. Les vistes, quan hi són, són fantàstiques i es veu el mar.

Poc després del coll de Ferrerós iniciem el descens i plou, ara plou molt. La baixada va fent tombes per una pista ampla i pedregosa que acabem fent a peu fins el poble. Han estat 25km, no molt llargs, però avui no hem pogut gaudir del paisatge per la pluja i la boira, ara bé, els colors de la natura quan plou són inigualables. És incòmode, però té el seu encant.

Un cop arribats al cotxe, recollim el material ràpidament i col·loquem els cavalls dins del remolc sota una pluja intensa. Fins ara quasi no ens havíem mullat, però en aquesta maniobra hem quedat xops. Un cop dins del cotxe, naturalment deixa de ploure i surt el sol!

FITXA DE LA RUTA:

Podeu trobar el TRACK a la pàgina web: www.amac.cat

► **COMARQUES:** Alt Empordà i Vallespir

► **Dies de durada:** 2 dies circular

► **Km totals:** 61km (36 + 25)

► **Direcció recomanada per fer la ruta:** Direcció de les agulles del rellotge

► **Tipus d'allotjament per a les persones:** A Tapis, a la fonda Can March es menja bé, les habitacions són noves i modernes, el tracte és fantàstic a un preu més que raonable. (Tel: 972543311).

A Albanyà podeu trobar també allotjament.

► **Tipus d'allotjament pels cavalls:** No tenen infraestructura. Els cavalls han de dormir a fora lligats a la corda.

► **Logística:** No tenen menjar pels cavalls. Portar pinso i herba del terreny.

Durant el recorregut del primer dia podeu dinar a Costoja.

Podeu trobar aigua pels cavalls el primer dia a la Muga i Costoja.

El segon dia al Clot del Cau i a la font del Rimaló, on podeu omplir cantimplors.

► **Dificultat:** Dificultat baixa, desnivells sobtats.

► **Notes d'interès:** El primer dia: l'ermita de Sant Bartomeu Pincaró del segle XII, Costoja i l'església de Sant Briç a Tapis.

El segon dia: Sant Feliu de Carbonils i l'ermita de La Mare de Déu del Fau si us desvieu una mica.